

Valters Dumpis, no 14 gadu vecuma strādā Bērnu slimnīcā

PIRMS ķeramies pie sarunas, lūdzu Valteru nodemonstrēt savu superspēju. «Se ujjādārts unrēB ājaksinilk setātisrevinu ācinmils špok timsdaprteč udag amucev.» Viņš spēj uz sitiena atkārtot teikumu, sakot katru vārdu no otras puses. «Vārds parādās galvā, domās to dzirdu, sadalās no otras puses pa zīlībēm, tad pa zīlībēm sakārtoju burtus,» Valters paskaidro.

Šo ķērienu ģimene atklāja, kad zēnam bija četri pieci gadi un viņš iemācījās lasīt. Talantu izkopa, braucot mašīnā un vēkšpēdus atkārtotot radio diktora lasītās ziņas. Tas palīdzējis iegrozīt skrienšo prātu, saka 22 gadus vecais Valters.

Valters studē medicīnu – rudenī sāksies piektais studiju gads – un kopš 14 gadu vecuma strādā Bērnu klīniskajā universitātes slimnīcā. Skolas vasaras brīvlaikos viņš te nonāca apzināti. «Bija kaut kur jāstrādā, un labāk to darīt tur, kur potenciāli var būt interese.» Noskatījies seriālu *Grejas anatomija* un Ēnu dienā viesojies slimnīcā, viņš nolēma, ka nākotni saistīs ar medicīnu. Ģimenē saiknes ar šo jomu nebija. «Tāpēc tik agri sāku strādāt slimnīcā – bija sajūta, ka esmu nulle šajā jomā un būs vieglāk izsisties, ja kādu pazišu.» Valters apzinājies, ka kļūt par ārstu būs ilgs un grūts ceļš. «Mazliet esmu kontrolfriks – jau 14 gadu vecumā sāku pa to taciņu iet.»

Valters ir strādājis par BKUS sētnieku, apkopēju, arī slimnīcas zvanu centrā un reģistratūrā. «Ļoti gribēju saskarsmi ar pacientiem. Kad biju apkopējs operāciju blokā, redzēju ārstus, vecākus un pacientus, kas brauca cauri operāciju blokam. Varēju staigāt gar logiem uz operāciju zāli. Pie tiem ilgāk berzu grīdu, lai paskatītos.»

Valters paguvis iepazīt slimnīcu no dažādiem skatpunktiem. Tagad viņš ir medicīnas asistents hematoloģijas nodaļā un ar savām mentorēm dakterēm Santu Kursīti un Lieni Smani darbojas pētniecībā. Viņiem rokās Valsts asinsdonoru centra kampaņas karogs

**«Kad peldu jūrā,
iztēlojos – varbūt
ši ir pēdējā reize?
Neviens to nezina.
Bērni arī nezināja,
ka saslims»**

Kopš medicīnas studijām Valteram ir iespēja būt ar pacientiem. Vispirms – intensīvās terapijas nodaļā, bet tagad hematoloģijas nodaļā, kur viņš uz pusslodzi strādā par medicīnas asistentu. Valters ir asistents arī zinātniskā pētījumā, kas bērnu onkoloģijā pēta ķīmijterapijas ietekmi uz gremošanas sistēmu. Viņa uzdevums ir paraugu ievākšana un nodošana laboratorijai.

Sākumā Valteru fascinēja seriālos redzētās ainas. «Likās tik mājīgi, ka ārsti pēc darba vai naktsmaiņā satiekas un tumšā gaitenī runā par pacientiem.» Tagad viņam lielāko

prieku sniedz apziņa, ka var citiem palīdzēt ne tikai ar zināšanām, bet arī ar attieksmi. «Onkoloģijas nodaļā to jūtu visvairāk – ar savu mieru, pārliecību un empātiju varu radīt pacientiem drošu vidi.»

Skumjas par bērnu nāvi Valters krāj «atvilktnēs». «Ar katru jaunu gadījumu galvā veidojas atvilktnē.» Viņš iemācījies sērot aktīvi. «Uzlieku desmit minūšu taimerī, klausos visbēdīgāko, agresīvāko dziesmu un vienkārši grūžu sevi skumjās.» Taču paturot prātā, ka sērošanai ir beigas. Ja nākamajā dienā skumjas atgriežas, atkal laiks ieslēgt taimerī. Šī metode palīdzējusi tikt pāri vecāku zaudējumam.

«Bērnu onkoloģija parāda pacientu un viņu vecāku stiprākās īpašības. Sākumā ir nenormāls šoks, bet pēc tam sākas smaga terapija un viņi sagrupējas.» Visi neatlaidīgi cīnās, pat ja izredzes ir niecīgas. «Man ir smaidījuši pacienti, kas zina, ka beigas nebūs labas. Vai es varētu tā smaidīt, ja zinātu, ka pēc pusgada miršu? Noteikti ne. Bet viņi var.»

Valters stāsta, ka darba smagā puse viņam māca dzīves jēgu. «Kad peldu jūrā, iztēlojos – varbūt šī ir pēdējā reize? Neviens to nezina. Bērni arī nezināja, ka saslims.» Mazo brīžu baudīšana un pieņemšana, ka rītdiena ir miglā tīta, viņam ļauj dzīvot brīvi. Valteram prieku sniedz būt ar saviem diviem suņiem, draugi un ceļošana. ●

— Alise Zita Zeidaka